

Υπόθεση C-184/24 [Sidi Bouzid] ⁱ

**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 98,
παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου**

Ημερομηνία καταθέσεως:

7 Μαρτίου 2024

Αιτούν δικαστήριο:

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Ιταλία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

5 Μαρτίου 2024

Προσφεύγων:

AF, ατομικά και υπό την ιδιότητα του ασκούντος τη γονική μέριμνα του ανήλικου τέκνου BF

Καθών:

Ministero dell'Interno – U.T.G. – Prefettura di Milano

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της απόφασης περί ανάκλησης των μέτρων υποδοχής όσον αφορά τους AF και BF.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

Ερμηνεία, κατά την έννοια του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, του άρθρου 20 της οδηγίας 2013/33/ΕΕ. Το αιτούν δικαστήριο ζητεί, ειδικότερα, από το Δικαστήριο να διευκρινίσει αν αντιβαίνει στην εν λόγω διάταξη εθνική ρύθμιση η οποία επιτρέπει την ανάκληση των μέτρων υποδοχής όταν δεν πληρούνται πλέον οι προϋποθέσεις υπαγωγής του αιτούντος διεθνή προστασία σε αυτά –συγκεκριμένα, επειδή ο αιτών διεθνή προστασία αρνείται τη μεταφορά του σε άλλο κέντρο φιλοξενίας– και υπάρχει κίνδυνος, μετά την εν λόγω ανάκληση, να μην καλύπτονται πλέον οι στοιχειώδεις ανάγκες του.

ⁱ Η ονομασία που έχει δοθεί στην παρούσα υπόθεση είναι πλασματική. Δεν αντιστοιχεί στο πραγματικό όνομα κανενός διαδίκου.

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει να γίνει δεκτό ότι αντιβαίνει στο άρθρο 20 της οδηγίας [2013/33/ΕΕ], καθώς και ότι παραβιάζει τις αρχές που το Δικαστήριο διατύπωσε με τις αποφάσεις της 12ης Νοεμβρίου 2019, στην υπόθεση C-233/2018, και της 1ης Αυγούστου 2022, στην υπόθεση C-422/2021 –καθόσον οι εν λόγω αποφάσεις αποκλείουν τη δυνατότητα της διοίκησης του κράτους μέλους να αποφασίσει την ανάκληση των μέτρων υποδοχής, ως μέτρο κύρωσης, όταν τέτοια απόφαση έχει ως αποτέλεσμα να θέτει σε κίνδυνο τις στοιχειώδεις ανάγκες διαβίωσης του αλλοδαπού υπηκόου αιτούντος διεθνή προστασία και της οικογένειάς του–, εθνική ρύθμιση η οποία επιτρέπει, κατόπιν αιτιολογημένης ατομικής εκτίμησης που εξετάζει επίσης την αναγκαιότητα και την αναλογικότητα του μέτρου, την ανάκληση μέτρων υποδοχής για λόγους που δεν συνιστούν κύρωση, αλλά λόγω της επιγενόμενης μη πλήρωσης των προϋποθέσεων υπαγωγής στα μέτρα υποδοχής και, ειδικότερα, λόγω της άρνησης του αλλοδαπού υπηκόου, για λόγους που δεν σχετίζονται με την κάλυψη των στοιχειωδών αναγκών διαβίωσης και την προστασία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, να αποδεχθεί τη μεταφορά του σε άλλο κέντρο φιλοξενίας, το οποίο η διοίκηση προσδιόρισε λόγω αντικειμενικών οργανωτικών αναγκών και το οποίο είναι ικανό να εξασφαλίσει, υπό την ευθύνη της διοίκησης, τη διατήρηση υλικών συνθηκών υποδοχής ισοδύναμων εκείνων που ο αλλοδαπός υπήκοος απολαύει στο αρχικό κέντρο φιλοξενίας, όταν η άρνηση αποδοχής της μεταφοράς και η επακόλουθη απόφαση ανάκλησης των μέτρων υποδοχής περιάγουν τον αλλοδαπό υπήκοο σε κατάσταση αδυναμίας κάλυψης στοιχειωδών αναγκών της προσωπικής και οικογενειακής ζωής του;

Σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης και σχετική νομολογία

Οδηγία 2013/33/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις για την υποδοχή των αιτούντων διεθνή προστασία, ειδικότερα αιτιολογική σκέψη 25 και άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο α΄.

Αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 2019, C-233/2018, και της 1ης Αυγούστου 2022, C-422/2021.

Σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου

Decreto legislativo n. 142/2015 (νομοθετικό διάταγμα 142/2015, στο εξής: νομοθετικό διάταγμα 142/2015), περί μεταφοράς στην εθνική έννομη τάξη των οδηγιών 2013/32/ΕΕ και 2013/33/ΕΕ:

το άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχείο α –με το οποίο μεταφέρεται στο εθνικό δίκαιο το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, της οδηγίας 2013/33/ΕΕ– προβλέπει την ανάκληση των μέτρων υποδοχής σε περίπτωση που ο αιτών διεθνή προστασία δεν προσέρχεται στο προσδιορισμένο κέντρο ή αναχωρεί από το

κέντρο φιλοξενίας, χωρίς προηγούμενη αιτιολογημένη ανακοίνωση προς την αρμόδια νομαρχία·

το άρθρο 23, παράγραφος 2bis, προβλέπει ότι τα σχετικά μέτρα λαμβάνονται ατομικά, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας και λαμβανομένης υπόψη της κατάστασης του αιτούντος, είναι δε αιτιολογημένα.

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της πορείας της διαδικασίας

- 1 Στις 18 Μαΐου 2023 ο προσφεύγων, ο οποίος διαμένει μαζί με το ανήλικο τέκνο του σε κέντρο φιλοξενίας στο Μιλάνο (Ιταλία), αρνήθηκε (για τρίτη φορά) τη μεταφορά του σε άλλο κέντρο φιλοξενίας, στην ίδια πόλη, όπως αποφάσισε η διοικητική αρχή διαχείρισης των εν λόγω κέντρων. Κατόπιν της άρνησής του προσφεύγοντος, τα μέτρα υποδοχής των οποίων απολάμβανε ανακλήθηκαν.
- 2 Ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, η οποία απορρίφθηκε αρχικώς από το Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (διοικητικό πρωτοδικείο περιφέρειας Λομβαρδίας, Ιταλία) –το οποίο εκτιμά ότι η ανάκληση που αποφασίστηκε στην υπό κρίση υπόθεση συνιστά έκφραση της οργανωτικής εξουσίας της διοίκησης όσον αφορά τη διαχείριση των κέντρων φιλοξενίας–, πλην όμως έγινε δεκτή κατ' έφεση από το Consiglio di Stato (Συμβούλιο της Επικρατείας, Ιταλία) –το οποίο εκτιμά ότι η απόφαση ανάκλησης είναι ικανή να προσβάλει θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου, όπως την πρόσβαση σε τροφή, στέγη και ένδυση, που συνιστούν ουσιώδεις ανάγκες.

Κυριότερα επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης

- 3 Στην αιτιολογία της απόφασης ανάκλησης μνημονεύονται πλείονα στοιχεία που αφορούν τον προσφεύγοντα: αφενός, το γεγονός ότι ο προσφεύγων διαμένει, μαζί με το τέκνο του, σε κατάλυμα προοριζόμενο όχι για δύο αλλά για τέσσερα άτομα· αφετέρου, η βίαιη συμπεριφορά του προσφεύγοντος. Εντούτοις, η ανάκληση βασίζεται στις επαναλαμβανόμενες αρνήσεις του προσφεύγοντος να αποδεχθεί τις αποφάσεις μεταφοράς που η διοίκηση εξέδωσε λόγω οργανωτικών αναγκών.
- 4 Ο προσφεύγων δικαιολόγησε την άρνηση μεταφοράς του επικαλούμενος το γεγονός ότι το τέκνο του φοιτά πλησίον του κέντρου στο οποίο φιλοξενούνται επί του παρόντος.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται επιπλέον ότι, σε περίπτωση ανάκλησης των μέτρων, δεν θα είναι σε θέση να καλύψει τις ουσιώδεις ανάγκες διαβίωσης του ιδίου και του τέκνου του.

Τέλος, ο προσφεύγων υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι η απόφαση ανάκλησης δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι ο ίδιος και το ανήλικο τέκνο του εμπίπτουν στην κατηγορία των «ευάλωτων προσώπων» και προβάλλει παράβαση του άρθρου 20

της οδηγίας 2013/33/ΕΕ, όπως ερμηνεύθηκε από το Δικαστήριο με τις αποφάσεις C-233/2018 και C-422/21, οι οποίες, μολονότι αφορούν την περίπτωση που ρυθμιζόταν από το άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχείο ε, του νομοθετικού διατάγματος 142/2015 –διάταξη που έχει πλέον καταργηθεί– διατυπώνουν μια γενική αρχή η οποία αφορά κάθε περίπτωση ανάκλησης των μέτρων υποδοχής, ακόμη και μη κυρωτικού χαρακτήρα.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της απόφασης περί παραπομπής

- 5 Το άρθρο 23 του νομοθετικού διατάγματος 142/2015 –διατηρώντας την προσέγγιση που εφαρμόζεται στο άρθρο 20 της οδηγίας 2013/33/ΕΕ– προβλέπει τον περιορισμό των μέτρων υποδοχής σε διάφορες περιπτώσεις: σοβαρή ή επαναλαμβανόμενη παράβαση, εκ μέρους του αιτούντος διεθνή προστασία, των κανόνων του κέντρου στο οποίο φιλοξενείται, περιλαμβανομένων των εκ προθέσεως ζημιών που προκλήθηκαν σε κινητά ή ακίνητα περιουσιακά στοιχεία, ή ιδιαίτερα βίαιη συμπεριφορά. Στις ως άνω περιπτώσεις, το μέτρο που λαμβάνεται έχει χαρακτήρα κύρωσης, καθότι συνιστά τη συνέπεια παράνομων συμπεριφορών.
- 6 Η διοίκηση μπορεί να αποφασίσει την ανάκληση σε διάφορες περιπτώσεις, όταν δεν πληρούνται πλέον οι προϋποθέσεις υπαγωγής στα μέτρα υποδοχής. Τούτο συμβαίνει, κατά το άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχείο α, του νομοθετικού διατάγματος 142/2015, σε περίπτωση που ο αιτών διεθνή προστασία δεν προσέρχεται στο προσδιορισμένο κέντρο φιλοξενίας ή αναχωρεί από το κέντρο φιλοξενίας, χωρίς προηγούμενη αιτιολογημένη ανακοίνωση προς την αρμόδια νομαρχία. Στις περιπτώσεις αυτές, η ανάκληση δεν είναι μέτρο κυρωτικού χαρακτήρα, αλλά μέτρο διοικητικού χαρακτήρα, το οποίο λαμβάνεται ως συνέπεια της μη πλήρωσης των προϋποθέσεων υπαγωγής στα μέτρα υποδοχής.
- 7 Η υπό κρίση υπόθεση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 23, παράγραφος 1, στοιχείο α, του νομοθετικού διατάγματος 142/2015, το οποίο, μολονότι αφορά την περίπτωση μη προσέλευσης του αλλοδαπού υπηκόου αιτούντος διεθνή προστασία στο κέντρο φιλοξενίας του, πρέπει να περιλαμβάνει, για τους ίδιους λόγους και για τη συνοχή του συστήματος που έχει θεσπιστεί προς όφελος του αιτούντος διεθνή προστασία, και την περίπτωση στην οποία ο αλλοδαπός, μετά την υπαγωγή του στα μέτρα, αρνείται τη μεταφορά του σε άλλο κέντρο φιλοξενίας το οποίο η αρχή προσδιορίζει λόγω διαχειριστικών και οργανωτικών αναγκών.
- 8 Οι προβαλλόμενες στην υπό κρίση υπόθεση αρχές διατυπώθηκαν, κατ' αρχάς, με την απόφαση του Δικαστηρίου C-233/2018, σε σχέση με αλλοδαπούς που εμπίπτουν στις κατηγορίες των ευάλωτων προσώπων, κατά την έννοια του άρθρου 21 της οδηγίας 2013/33/ΕΕ, και επεκτάθηκαν εν συνεχεία, με την επακόλουθη απόφαση C-422/2021, σε κάθε αιτούντα διεθνή προστασία, ήτοι ανεξαρτήτως του αν εμπίπτει στις κατηγορίες του άρθρου 21. Κατά συνέπεια, απόφαση ανάκλησης που έχει χαρακτήρα κύρωσης δεν μπορεί να ληφθεί όταν ο

συγκεκριμένος αλλοδαπός στερείται της ικανότητας να καλύψει τις πλέον στοιχειώδεις ανάγκες του.

- 9 Το σκεπτικό των αποφάσεων του Δικαστηρίου και η συσχέτισή του με τις θεμελιώδεις αρχές της έννομης τάξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που αποσκοπούν στην προστασία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, μπορούν να οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι οι αρχές του διατύπωσε το Δικαστήριο έχουν γενική ισχύ και, επομένως, εφαρμόζονται, πέραν των περιπτώσεων ανάκλησης που έχει χαρακτήρα κύρωσης, οι οποίες αποτελούν αντικείμενο των προμνησθεισών αποφάσεων, και στην ανάκληση που δεν έχει χαρακτήρα κύρωσης, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχείο α, του νομοθετικού διατάγματος 142/2015.
- 10 Βάσει της ως άνω προσέγγισης, η μη πλήρωση των προϋποθέσεων υπαγωγής στα μέτρα υποδοχής δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την ανάκληση όταν τούτο θίγει τις ουσιώδεις ανάγκες του προσώπου.
- 11 Το ζήτημα είναι καθοριστικής σημασίας στην υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι το Consiglio di Stato (Συμβούλιο της Επικρατείας), δικαστήριο της έφεσης, μεταρρύθμισε την απόφαση ασφαλιστικών μέτρων του Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (διοικητικού πρωτοδικείου περιφέρειας Λομβαρδίας), εκτιμώντας ότι η ανάκληση μπορεί να προσβάλει θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου, όπως την πρόσβαση σε τροφή, στέγη και ένδυση, που συνιστούν ουσιώδεις ανάγκες.
- 12 Η προεκτεθείσα προσέγγιση αναπτύχθηκε με πρόσφατη εθνική νομολογία με την οποία έγινε δεκτό, σε σχέση με απόφαση ανάκλησης λόγω αναχώρησης του αιτούντος διεθνή προστασία από το κέντρο φιλοξενίας, χωρίς προηγούμενη ανακοίνωση προς τη νομαρχία, ότι οι αρχές που διατύπωσε το Δικαστήριο πρέπει να εφαρμοστούν και στην περίπτωση αυτή, μολονότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις επιβολής κύρωσης.
- 13 Συγκεκριμένα, έγινε δεκτό [βλ. απόφαση αριθ. 10999 του Consiglio di Stato, sezione III (Συμβουλίου της Επικρατείας, τρίτο τμήμα), της 15ης Δεκεμβρίου 2022) ότι η ανάκληση που ο Ιταλός νομοθέτης προβλέπει στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν αφήνει περιθώριο διαβάθμισης και επιβάλλεται ως μόνη αντίδραση της έννομης τάξης, με αποτέλεσμα να παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας και να παρεμποδίζει την προστασία των στοιχειωδών αναγκών του αλλοδαπού στον οποίο επιβάλλεται το μέτρο, σε αντίθεση προς την αναγκαιότητα προστασίας της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.
- 14 Βασιζόμενη στις ανωτέρω εκτιμήσεις, η προμνησθείσα νομολογία άφησε ανεφάρμοστο το άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχείο α, του νομοθετικού διατάγματος 142/2015, λόγω αντίθεσης προς το άρθρο 20 της οδηγίας 2013/33/ΕΕ.
- 15 Εντούτοις, η ανωτέρω νομολογία διαμορφώθηκε πριν από την decreto-legge n. 20/2023 (πράξη νομοθετικού περιεχομένου 20/2023, στο εξής: πράξη

νομοθετικού περιεχομένου 20/23), η οποία, με σκοπό την προσαρμογή της εσωτερικής έννομης τάξης στο δίκαιο της Ένωσης, προέβλεψε ότι η ανάκληση απόκειται στη διακριτική ευχέρεια της διοίκησης και εξαρτάται από τη συγκεκριμένη αξιολόγηση όλων των σχετικών στοιχείων, χωρίς να επέρχεται πλέον αυτομάτως. Επομένως, η μη εφαρμογή της ιταλικής ρύθμισης οφειλόταν στον απόλυτο χαρακτήρα των διατάξεων περί ανάκλησης, πλην όμως ο απόλυτος αυτός χαρακτήρας απαλείφθηκε, συγχρόνως με τον λόγο αντίθεσης προς τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

- 16 Συνεπώς, στο ισχύον κανονιστικό πλαίσιο, το οποίο τηρεί την αρχή της αναλογικότητας, το άρθρο 23 του νομοθετικού διατάγματος 142/2015 δεν μπορεί να μείνει ανεφάρμοστο για τον προαναφερθέντα λόγο.
- 17 Στην υπό κρίση υπόθεση, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η διοίκηση αιτιολόγησε δεόντως την απόφαση ανάκλησης. Συγκεκριμένα, η διοίκηση δεν είχε την πρόθεση να αποπέμψει τον προσφεύγοντα από το σύστημα υποδοχής, αλλά μόνον να τον μεταφέρει σε άλλο κέντρο, στο οποίο ο προσφεύγων θα συνέχιζε να απολαύει πλήρους προστασίας. Η ανάκληση των μέτρων υποδοχής είναι άμεση συνέπεια της άρνησης του αλλοδαπού να συνεχίσει να απολαύει των εν λόγω μέτρων υποδοχής, μολοντί σε άλλον τόπο. Εν τέλει, η εν λόγω άρνηση ισοδυναμεί με οικειοθελή έξοδο από τον μηχανισμό υποδοχής, με αποτέλεσμα η περίπτωση να ισοδυναμεί απολύτως με εκείνη του αλλοδαπού που αρνείται εξαρχής να ενταχθεί σε αυτόν.
- 18 Εντούτοις, είναι αληθές ότι, λόγω της προσβαλλόμενης απόφασης, ο αλλοδαπός θα στερηθεί (συνεπεία της επιλογής του) της κάλυψης των ουσιαστών αναγκών του. Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει, εκ νέου, ότι πρόκειται για την ίδια αποστέρηση που μπορεί να επέλθει ως συνέπεια της οικειοθελούς άρνησης προσώπου να ενταχθεί στο σύστημα υποδοχής, η εφαρμογή του οποίου δεν μπορεί, βεβαίως, να επιβληθεί, αλλά απαιτεί πάντοτε τη συγκατάθεση του ενδιαφερομένου.
- 19 Συναφώς, η γενική ισχύς των αρχών που διατυπώθηκαν με τις προμνησθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου δημιουργεί στο αιτούν δικαστήριο αμφιβολίες σχετικά με τη συμβατότητα του άρθρου 23, παράγραφος 1, στοιχείο α, του νομοθετικού διατάγματος 142/2015, κατά το μέρος και μόνον που μνημονεύθηκε ανωτέρω, με το άρθρο 20 της οδηγίας 2013/33/ΕΕ.
- 20 Πρέπει να εξακριβωθεί αν αντιβαίνει στην τελευταία ως άνω διάταξη εθνική ρύθμιση η οποία επιτρέπει την ανάκληση των μέτρων υποδοχής όταν δεν πληρούνται πλέον οι αντικειμενικές προϋποθέσεις υπαγωγής στα εν λόγω μέτρα και, ειδικότερα, όταν ο αλλοδαπός αρνείται τη μεταφορά του σε άλλο κέντρο φιλοξενίας, η οποία αποφασίστηκε από τη διοίκηση για οργανωτικούς λόγους, όταν το μέτρο ανάκλησης είναι αναγκαίο και αναλογικό και λαμβάνεται κατόπιν λεπτομερούς εξέτασης όλων των περιστάσεων της περίπτωσης, πλην όμως εκθέτει τον αλλοδαπό στον κίνδυνο, που αποτελεί συνέπεια ελεύθερης επιλογής του, να μην καλύπτονται πλέον οι ουσιαστικές ανάγκες του.

- 21 Εάν τέτοια εθνική ρύθμιση αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης, το κριτήριο της κάλυψης των ουσιωδών αναγκών θα εμποδίζει κάθε εξουσία ανάκλησης λόγω επιγενόμενης μη πλήρωσης των προϋποθέσεων υπαγωγής στα μέτρα υποδοχής, καθότι είναι αδιανόητο ένα πρόσωπο, που τυγχάνει τέτοιας υποδοχής ακριβώς λόγω των δυσκολιών που αντιμετωπίζει, να μπορεί αίφνης να βρει στέγη και κατάλληλα μέσα συντήρησης.
- 22 Εντούτοις, μολονότι είναι αληθές ότι το πρωταρχικό συμφέρον της προστασίας της ανθρώπινης αξιοπρέπειας μπορεί να δικαιολογεί τέτοια συνέπεια σε περίπτωση ανάκλησης που έχει χαρακτήρα κύρωσης η οποία αποφασίζεται έναντι προσώπου που διατηρεί το δικαίωμα να τύχει τέτοιας υποδοχής, είναι, αντιθέτως, αμφίβολο αν το ίδιο συμπέρασμα ισχύει και στην περίπτωση προσώπου που, οικειοθελώς και χωρίς κατάλληλη δικαιολογία, επιλέγει να αρνηθεί την παραμονή του στο σύστημα υποδοχής (σε άλλο κέντρο).
- 23 Εν τέλει, υπάρχει κίνδυνος κατάχρησης του συστήματος υποδοχής, ο οποίος, κατά το Δικαστήριο, νομιμοποιεί την ανάκληση των μέτρων υποδοχής (βλ. αποφάσεις C-422/21, σκέψη 38, και C-233/18, σκέψη 44).
- 24 Υπενθυμίζεται ότι, κατά την υπαγωγή στα μέτρα υποδοχής, απόκειται στη διοίκηση του κράτους μέλους να προσδιορίσει το κέντρο φιλοξενίας στο οποίο θα τοποθετηθεί ο αλλοδαπός που στερείται της ικανότητας να καλύψει τις ανάγκες της προσωπικής και οικογενειακής ζωής του και ο οποίος έχει υποβάλει αίτηση διεθνούς προστασίας. Η επιλογή είναι συνέπεια οργανωτικών και διαχειριστικών εκτιμήσεων που αποτελούν αρμοδιότητα της διοίκησης. Η διοίκηση διατηρεί την οργανωτική εξουσία κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης των μέτρων. Συνεπώς, η διοίκηση έχει την εξουσία να αποφασίζει τη μεταφορά των δικαιούχων των μέτρων εάν υπάρχουν αποδεδειγμένες οργανωτικές ανάγκες.
- 25 Στην υπό κρίση υπόθεση, η διοίκηση απέδειξε ότι ο προσφεύγων διέμενε, μαζί με το τέκνο του, σε κατάλυμα προοριζόμενο για τέσσερα άτομα και, επομένως, κατάλληλο για τις ανάγκες οικογένειας με περισσότερα μέλη. Για τους λόγους αυτούς, η διοίκηση αποφάσισε τη μεταφορά του προσφεύγοντος σε άλλο κέντρο, πάντοτε στην πόλη του Μιλάνου.
- 26 Το τελευταίο ως άνω στοιχείο έχει ιδιαίτερη σημασία, καθότι το Δικαστήριο (βλ. απόφαση C-233/18, σκέψεις 49 και 50) έχει αποφανθεί ότι τα κράτη μέλη είναι υπεύθυνα να εξασφαλίζουν την πρόσβαση στα μέτρα υποδοχής, ακόμη και όταν προσφεύγουν σε ιδιώτες, φυσικά ή νομικά πρόσωπα, προκειμένου να εκπληρωθεί η εν λόγω υποχρέωση.
- 27 Στην υπό κρίση υπόθεση, η ως άνω υποχρέωση εκπληρώνεται, καθόσον η διοίκηση, αφού απέδειξε την ύπαρξη αντικειμενικών οργανωτικών αναγκών που δικαιολογούν τη μεταφορά, προσδιόρισε άμεσα ένα άλλο κέντρο, στην ίδια πόλη, στο οποίο ο προσφεύγων, μαζί με το ανήλικο τέκνο του, μπορούσε να συνεχίσει να απολαύει των μέτρων υποδοχής.

- 28 Η άρνηση του προσφεύγοντος να αποδεχθεί τη μεταφορά του είναι ο μόνος λόγος ο οποίος οδήγησε στην ανάκληση των μέτρων, καθότι έπαυσε να πληρούται η προϋπόθεση υπαγωγής σε αυτά, ήτοι η πραγματική προσέλευση του προσφεύγοντος στο κέντρο που προσδιόρισε η διοίκηση.
- 29 Η άρνηση του προσφεύγοντος δεν συνδέεται με αποδεδειγμένη ακαταλληλότητα του κέντρου που προσδιόρισε μεταγενέστερα η διοίκηση όσον αφορά τις ανάγκες διαβίωσής του, αλλά μόνον με το γεγονός ότι το πρώτο κέντρο φιλοξενίας βρίσκεται πλησιέστερα στο σχολείο στο οποίο φοιτά το ανήλικο τέκνο του· πρόκειται για μια πτυχή του ζητήματος η οποία, μολονότι λαμβάνεται υπόψη, είναι ήσσονος σημασίας σε σχέση με τις οργανωτικές ανάγκες του κέντρου, δεδομένου ότι η παροχή, στο ανήλικο τέκνο, της υπηρεσίας σχολικής φοίτησης εξασφαλίζεται, ακόμη και σε περίπτωση μεταφοράς.
- 30 Η οδηγία 2013/33/ΕΕ προβλέπει τη δυνατότητα των κρατών μελών να αντιδρούν σε ενδεχόμενες καταχρήσεις της προστασίας που παρέχεται μέσω της πρόσβασης στα μέτρα υποδοχής. Η αρχή αυτή επιβεβαιώνεται με τις προμνησθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου.
- 31 Το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ότι, εν προκειμένω, η άρνηση συνιστά κατάχρηση των μέτρων υποδοχής σε σχέση με την οποία η διοίκηση έχει την εξουσία να λαμβάνει αποφάσεις για την αντιμετώπιση της κατάστασης, σύμφωνα με τις αρχές που διατυπώθηκαν με τις προμνησθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου.
- 32 Η ανάκληση συνιστά εν προκειμένω το μόνο μέτρο το οποίο μπορεί να λάβει η διοίκηση προς αντιμετώπιση της κατάχρησης, καθότι δεν νοείται περιορισμός των μέτρων υποδοχής ούτε λήψη άλλων λιγότερο παρεμβατικών μέτρων, δεδομένου ότι ο λόγος της μεταφοράς ανάγεται σε αντικειμενικές οργανωτικές ανάγκες που συνδέονται με τη χρήση, εκ μέρους του προσφεύγοντος και του τέκνου του, καταλύματος προοριζόμενου για τετραμελή και όχι διμελή οικογένεια, και δεδομένου ότι δεν υπάρχει περαιτέρω διαθεσιμότητα στέγασης στο κέντρο.
- 33 Εάν γίνει δεκτό ότι, εν προκειμένω, το άρθρο 20 της οδηγίας 2013/33/ΕΕ απαγορεύει την άσκηση της εξουσίας ανάκλησης, η διαχείριση των κέντρων υποδοχής δεν θα απόκειται πλέον στην αρμοδιότητα της διοίκησης, καθόσον η άρνηση και μόνον της μεταφοράς του, εκ μέρους του αλλοδαπού, θα μπορεί να παραλύσει την οργάνωση των κέντρων φιλοξενίας και να καθιερώσει ένα «δικαίωμα παραμονής» στο κέντρο πρώτης τοποθέτησης συνδεδεμένο με τη βούληση και μόνον του αλλοδαπού, δικαίωμα το οποίο δεν βρίσκει οποιοδήποτε έρεισμα στην ενωσιακή και την εθνική νομοθεσία και το οποίο δεν είναι συμβατό με τις αντικειμενικές ανάγκες οργάνωσης των μέτρων.